

man indlægger sig til behandling er jo stiltiende at sige ja.

En meget vigtig side af den sag er, at man også skal have ret til at sige nej, og det er udtrykkeligt skrevet i lovforslaget, at der altså også er ret til at sige nej, og en meget vigtig retningslinje her er, at patienten på ethvert tidspunkt kan afbryde behandlingen eller sige: Jeg vil ikke være med mere.

Lovforslaget rummer en række for patienten vigtige retssikkerhedsmæssige muligheder og garantier.

Samtidig lægger forslaget op til en smidiggørelse af f.eks. udveksling og videregivelse af helbredsoplysninger inden for sundhedssystemet.

Det kan kun ske med patientens samtykke, og det er hovedreglen, men der er vigtige undtagelser herfra, når det gælder udveksling af oplysninger mellem forskellige sundhedsinstanser, sygehuse og praktiserende læger. Og det er for mig at se meget vigtigt at få reguleret netop det i en tid, hvor hele sundhedsvæsenet omstiller sig til elektroniske journaler m.v.

Der ligger jo en enorm rationaliseringsgevinst gemt i, at man kan sende udskrivningsbreve mellem amter eller til praktiserende læger, og derfor er det fint, at det er skrevet ind her, hvordan det kan foregå.

Og hvis der bliver videregivet oplysninger om patienter til andre formål end behandling, f.eks. forsikringsoplysninger eller lignende, kræves der samtykke.

Endelig gør lovforslaget op med nogle kontroversielle problemer, som fra tid til anden har påkaldt sig stor offentlig opmærksomhed:

En sultestrejkende eller person, der har fået klar information om konsekvenserne af sin handling, skal ikke kunne få afbrudt sin sultestrejke.

Der bliver åbnet for, at man kan afslå livsførelse liggende behandlinger.

Og Jehovas Vidner bliver nævnt indirekte i loven ved, at det gøres legalt at nægte at lade sig behandle med blodprodukter, såfremt patienten tydeligt er informeret om konsekvensen.

Alt i alt synes vi, det er et godt lovforslag. Det er godt, at tingene bliver samlet, og hvis patienter er interesserede i at vide, hvordan deres retsstilling er, er der faktisk et udmærket redskab her.

Vi kan støtte lovforslaget.

Tom Behnke (FP):

Jeg skal indledningsvis understrege, at Fremskridtspartiet betragter lovforslaget som et etisk forslag – ikke på alle punkter, men på en del punkter – og at vi derfor har besluttet at fritstille gruppens medlemmer. Men for mit eget vedkommende kan jeg sige, at jeg støtter forslaget hundrede procent og måske endda mere.

Jeg mener, at forslaget er et godt forslag, for det går i retning af at respektere den personlige frihed, det går i retning af at respektere patienterne og det, som patienterne ønsker, og det giver en øget retssikkerhed for patienterne.

Så for mit vedkommende kan jeg ikke se andet, end at det er et godt forslag, og forslaget vil modtage min stemme, når vi når frem til tredjebehandlingen.

Jeg synes, det er godt, at ministeren har taget hele området op på én gang og får det hele gennemarbejdet og revideret.

Og forslaget er meget gennemarbejdet. Bl.a. er patienternes informerede samtykke uddybet og styrket i forhold til den gældende retstilstand.

Jeg synes også, det er godt, at man nu sætter en aldersgrænse på 15 år for den selvstændige kompetence til at give informeret samtykke til behandling.

Der står selvfølgelig, at det skal være i samråd med forældrene osv., men jeg synes, det er på sin plads, at vi sætter den aldersgrænse på 15 år.

Jeg mener også, det er fint, at det bliver præciseret i lovforslaget, at hvis patienten ikke er i stand til at tage stilling til spørgsmålet, må de nærmeste pårørende have kompetencen til det.

Så er der elementet om respekt for en sultestrejkende:

Nu er der nok ikke så mange, der gør det, men når man gør det, er jeg da enig med ministeren og forslaget i, at hvis man er hundrede procent overbevist om, at man ved, hvad det er, man foretager sig, og kender konsekvenserne af det og det er ens ønske, skal det også respekteres.

Og med hensyn til afsnittet om afvisning af at modtage blod mener jeg også, at uanset om det er af religiøse årsager, et menneske har den holdning, at det ikke ønsker at modtage blod, eller det er af andre årsager, skal det respekteres, så længe den pågældende ved, hvad det er, han eller hun foretager sig. For ellers kommer man jo pludselig i det dilemma, at man skal tvangsbehandle den pågældende, og så må man